

MARIEKE NIJKAMP

Voor ik
je loslaat

Vertaling Ineke van Bronswijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Marieke Nijkamp
Oorspronkelijke titel: *Before I let go*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: Nicole Hower/ Sourcebooks, Inc.
Bewerking: Nanja Toebak
Omslagbeeld: Nicole Hower/ Sourcebooks, Inc.
Foto auteur: © Karin Nijkamp
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0056 5
ISBN 978 94 027 5396 7 (e-book)
NUR 285
Eerste druk december 2017

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

STERREN EN VERHALEN

TWEE JAAR EERDER

Laat je meevoeren op het ritme, dat is de beste manier om je in Lost aan te passen. Dat deed ik wanneer ik niet met Kyra samen was. Ik maakte mijn huiswerk, ik deed wat er van me werd verwacht. Ik gaf de volwassenen geen grote mond. Ik paste op Luke als mijn moeder er niet was. Ik hoefde niet eens de deur uit om de sterren aan de hemel te observeren.

‘Het zou genoeg moeten zijn,’ zei ik tegen Kyra, toen ik om middernacht haar kamer binnenglipte.

Ze zat aan haar bureau, gewikkeld in een deken, met een stuk of zes opengeslagen boeken voor zich. Haar knieën had ze opgetrokken tot aan haar kin, haar bril zat op het puntje van haar neus. Ze had op me gewacht. Ik had niet anders verwacht. Het was precies drie jaar geleden dat mijn vader weg was gegaan, en afgezien van telefoontjes en kaarten op onze verjaardagen hadden we nooit meer iets van hem gehoord. Ik haatte die dag. Ik wilde niet alleen zijn.

Kyra klapte een voor een de boeken dicht. ‘Wat zou genoeg moeten zijn?’

‘Dit allemaal. Ik heb jou en Luke en mijn moeder. De sterren en een thuis. Ik wil dat rusteloze gevoel niet. Ik wil hem niet missen. Dit zou genoeg moeten zijn.’

‘Hoezo?’

Ik haalde mijn schouders op.

Ze ging op haar bed zitten en sloeg de deken voor me open. ‘Je mag best boos zijn. Je bent gekwetst, dat mag ook. Bovendien vind ik het onzin dat je met “genoeg” tevreden zou moeten zijn. Wat is genoeg? Wie bepaalt dat?’

Ik kroop tegen haar aan. Ik had ijskoude handen, maar ze duwde me niet weg. Ze trok de deken nog verder omhoog.

‘Ik, denk ik,’ zei ik. ‘Of Lost?’

‘Hopelijk is dat niet hetzelfde,’ plaagde ze. ‘Waar droom je van?’ En toen, na een korte stilte: ‘Waar zou je van dromen als Lost geen rol speelde?’

Ze had gelijk. Het wás niet hetzelfde. Als Lost geen rol speelde, zou ik astronomie gaan studeren aan de universiteit. Ik zou in een observatorium in Fairbanks gaan werken, misschien om het noorderlicht te observeren.

Samen met Kyra was ik overmoediger. ‘Ik zou in Chili gaan werken in de Giant Magellan Telescope om de evolutie van de sterrenstelsels te bestuderen,’ antwoordde ik. De GMT zou het grootste optische observatorium van de wereld worden, tien keer sterker dan de Hubble Space Telescope. ‘Of in de E-ELT om op basis van de roodverschuiving de uitdijing van het heelal te onderzoeken.’

Ik keek van opzij naar Kyra, die niet-begrijpend knipperde. ‘Ik weet niet eens wat die woorden op zichzelf betekenen, laat staan gecombineerd.’

Ik giechelde en begon te lachen. Ik had geen idee hoe Kyra het deed, maar ze wist mijn rusteloosheid bij de donkere energie van mijn vaders afwezigheid vandaan te halen en als een telescoop in te zoomen op de exoplaneten van de mogelijkheden.

‘Ik kom je opzoeken in Chili,’ zei Kyra. ‘En dan sleep ik je mee naar Antarctica. Ik ben benieuwd hoe de andere kant van de wereld eruitziet. We gaan samen naar het zuiderlicht kijken. Ik zal je er verhalen over vertellen.’ Een glimlach speelde om haar lippen. ‘Stel nou dat alles daar op z’n kop staat?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Zo gaat het niet in de wetenschap.’ Ze grijnsde.

Ik porde haar zacht in haar arm. ‘Wat ga je tot die tijd doen?’

‘Reizen, als het kan. De cultuur van de vertelkunst in het noordpoolgebied uitdiepen.’ Ze gebaarde naar een van de boeken op haar bureau. ‘Ik wil geen verhalen verzamelen en claimen, zoals mijn opa. We moeten de inheemse culturen respecteren. Maar ik wil wel begrijpen hoe onze verhalen tot stand zijn gekomen. Ze mogen niet tegelijk met het ijs wegsmelten, dat zou zonde zijn.’

‘Denk je dat je het aankunt?’ In stilte vroeg ik me af of Kyra weg zou kunnen komen uit Lost. Zou ze haar dromen kunnen realiseren? Zou ze zich er goed genoeg voor voelen?

Ze kromp in elkaar alsof ik haar een klap had gegeven. ‘Ja. Ik verzin er wel iets op, hoe dan ook.’

‘Dan moeten we voor ons allebei een goede opleiding zien te vinden,’ opperde ik.

Kyra legde haar hoofd op het kussen. ‘We gaan verder weg dan ooit iemand uit Lost is geweest. Avonturiers, op zoek naar verhalen en sterren.’

‘Maar we komen wel altijd weer thuis, toch?’ zei ik.

Ze keek me aan. ‘Misschien. Of misschien verdwaal ik wel op het ijs.’

VREEMDEN, VERRADERS, GEESTEN

Ik doe de deur open en spring uit het vliegtuigje zodra we op de smalle baan zijn geland. Ik voel de klap in mijn knieën en richt me in de ijzige kou weer op. Ik had verwacht dat meneer Henderson me op zou wachten in zijn 4x4, of anders misschien sheriff Flynn. In plaats daarvan zie ik een eenzame figuur afgetekend tegen de opkomende zon. Met het licht achter haar kan ik alleen haar silhouet zien – een slungelige figuur met lang haar dat danst in de wind. Aarzelend steekt ze een hand omhoog.

Mijn hart springt op. *Kyra*. Zonder erbij na te denken loop ik naar haar toe, haar naam op het puntje van mijn tong.

Ik kom dichterbij. Haar neus is kleiner. Haar haar lichter.

De kreet van herkenning blijft steken in mijn keel.

Piper Morden.

Niet Kyra.

Ik was het vergeten. Kón ik het maar vergeten.

Achter me stapt de piloot uit. Hij pakt mijn rugzak en geeft me die aan. 'Je terugvlucht is geboekt. Zorg dat je op tijd bent. Tot over vijf dagen.'

Zo kort, maar het moet genoeg zijn. 'Doe ik. Bedankt.'

De man aarzelt, zegt dan: 'Wees voorzichtig in Lost Creek. Er gebeuren soms vreemde dingen.'

Ik weet het, had ik kunnen zeggen. We zijn gewoon vreemde mensen. Maar hij geeft me niet de kans om te antwoorden, draait zich met militaire precisie om en marcheert terug naar het toestel. Ik loop naar Piper, die grijnst. De meeste mensen begrijpen onze hechte gemeenschap niet, onze manier van leven. We krijgen vaker dit soort rare opmerkingen.

Piper slaat haar armen om me heen. Dat heeft ze nooit eerder gedaan, maar het voelt goed. Ze is sterk en vertrouwd. Ze ruikt naar winter en thuis. 'Hé, stadsmeisje.'

'Hi.'

'Hoe was je vlucht?'

'Prima. Rustig. Vroeg.' *Vreemd.*

'Ik geloof je graag.' Haar glimlach vervaagt. 'Meneer H heeft een bespreking, dus vroeg hij mij om je op te halen. We zijn blij dat je er bent. Kyra zou het fijn hebben gevonden.'

Dat is nieuw voor me. De afgelopen jaren heeft Piper zich nooit met Kyra's gevoelens beziggehouden, en ik vind het absurd dat ze ermee begint nu Kyra dood is.

Ik hang mijn rugzak over mijn schouders, en probeer te bedenken hoe ik mijn vraag moet verwoorden zonder beschuldigend te klinken. 'Wat kan ik verwachten, Piper? Ik weet dat Kyra niet bepaald... geliefd was.'

Piper verstijft alsof ik haar een klap heb gegeven, strijkt dan

een lok haar uit haar gezicht. ‘Denk je nou echt dat wij zo kil zijn dat we geen verdriet hebben?’

‘Nee, maar...’

‘Er zijn dingen veranderd sinds jij weg bent.’

‘In Lost Creek verandert nooit iets,’ zeg ik uit gewoonte. Het verstrijken van de tijd is hier alleen af te lezen aan het ouder worden van de kinderen. Elke verjaardag is het begin van een nieuw jaar. De volwassenen lijken nooit ouder te worden, en de oude mensen tellen de jaren niet eens meer.

Pipers mondhoeken gaan omhoog, en haar gezicht vertrekt tot een harde grimas. ‘Laat maar. Je merkt het vanzelf.’

‘Wat merk ik vanzelf?’ vraag ik, maar Piper heeft zich al omgedraaid.

‘We zijn er voor elkaar. Dat hoor je te weten.’

Ik draaf achter haar aan. Jammer dat ik mijn snowboots niet aan heb gedaan; gympen zijn prima om te reizen, maar ze zijn niet geschikt voor een kilometers lange wandeling door de sneeuw. De kou is bijtend.

In elk geval schijnt de zon. Als Piper en ik weglopen bij de landingsstrook, in de richting van Lost, piept er fel licht boven de horizon uit. Een gevoel van ontroering verdrijft mijn zenuwen, en het rommelen van mijn maag komt tot rust. Ik haal diep adem. Dit is thuis. De prikkelende geur van ijs in de lucht. De sneeuw die de permafrost bedekt, knerpt onder onze voeten.

Tussen de glooiende heuvels en naaldbossen ligt het plaatsje Lost Creek. Ons eigen kleine universum. Van een afstand ziet het er piepklein uit, eerder als een verzameling poppenhuizen dan een plek waar mensen wonen.

Maar het is mijn thuis.

Welkom thuis.

Piper gaat me voor alsof ik de weg niet weet. We lopen over de enige weg naar Main Street, een van de in totaal vijf straten die Lost Creek telt. Het is ook de drukste straat.

Er zijn altijd mensen in Main Street, elke dag van de week. Zelfs hartje winter is dit de plek om roddels uit te wisselen; hier worden de kruidenier en de apotheek bevoorraad en keren vissers terug van hun kampen langs de rivier met hun vangst.

Maar vandaag niet.

De winkel is dicht. De straat is verlaten. Alleen aan de goed onderhouden huizen kun je zien dat er mensen wonen. Er is pas geschilderd, waardoor het dorp er nieuwer uitziet dan ooit. Toen ik wegging, waren de huizen verweerd en uitgewoond, permanent gevlekt door sneeuw en modder. Nu staan ze er piekfijn bij. De muur van het oude postkantoor heeft kleur gekregen, al kan ik vanuit deze hoek niet zien wat de muurschildering voorstelt. Het is alsof Lost alle vlekken en scheuren heeft weggewerkt nu Kyra er niet meer is.

‘Wat is hier gebeurd?’ vraag ik.

‘Hoop,’ zegt Piper zacht. Eerbiedig raakt ze een lint aan dat om een hek is geknoopt. ‘En herdenken.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Wat betekent dat?’

Piper geeft geen antwoord, en nu zie ik pas dat er overal linten hangen, vastgeknoopt om elke vlaggenmast en elke deurknop. Roze en zwarte linten – Kyra’s lievelingskleur en de kleur van rouw. Het is alsof Lost zijn verdriet wil laten zien. Maar we rouwden nooit in het openbaar, behalve tijdens uitvaartdiensten. Toen Kyra’s opa overleed, herdacht het dorp hem met een sombere dienst. Terwijl hij wél geliefd was.

Het moest toeval zijn.

‘Hoor eens, het spijt me als ik daarnet beschuldigend klonk,’

zeg ik. ‘Ik probeer gewoon te begrijpen wat er met Kyra is gebeurd.’

Piper schudt haar hoofd. Ze kijkt zoekend om zich heen. Ik heb geen idee wat ze zoekt, maar ik kijk heimelijk over mijn eigen schouder. We zijn nog net zo alleen als toen we het dorp binnenkwamen. De straat is leeg, en het zonlicht is hier niet zo fel. De schaduwen zijn langer en donkerder.

‘Je komt er vanzelf achter,’ zegt Piper. ‘Op een dag begrijp je het.’

Een windvlaag blaast fluisterend tussen de huizen door.

Vreemdeling.

Verrader.

Buitenstaander.

De woorden volgen dezelfde melodie als die van het meisje op de luchthaven, zacht en onbereikbaar. Ik draai me met een ruk om, maar er is niemand.

Ik trek de banden van mijn rugzak strakker en doe mijn best om Piper bij te houden. Ze loopt in een stevig tempo en lijkt geen last te hebben van de wind. Of misschien hoort ze het niet.

Bij de zijstraat waar ik vroeger woonde blijf ik staan. Piper pakt mijn hand beet en trekt me mee, de andere kant op.

‘Ik heb mevrouw Henderson beloofd dat ik je meteen mee zou nemen naar haar huis. Ga straks maar even kijken.’ Haar stem is neutraal.

We lopen door een zijstraat naar een groot, negentiende-eeuws herenhuis aan de oever van de rivier. Dit is het grootste perceel in Lost, afgezien van het kuuroord buiten het dorp. De overgrootvader van meneer Henderson was de eerste pionier die goud vond – en zijn grootvader was de laatste. Door de jaren heen heeft de familie Henderson door middel van investeringen

een klein industrieel imperium opgebouwd. Hoewel het meneer Henderson niet is gelukt om de mijn te heropenen, past het huis nog steeds bij zijn status.

Buitenstaanders vinden het huis misschien indrukwekkend, maar Kyra woonde er, dus wij zagen dat niet. En nu is het in de rouw. Ik laat mijn rugzak vallen en sta met open mond te staren.

Zwarte linten hangen aan het hek en de vlaggenmast. Aan weerszijden van de oprit liggen bloemetjes in de sneeuw. De fel-roze bloemen van de prachtframboos – dezelfde bloemen die het meisje op de luchthaven in haar hand hield. De bloemen die Kyra vroeger rondstrooide in het dorp.

Ik knipper met mijn ogen. Nee, het is geen bloesem, het zijn bloemen gemaakt van roze linten, in dezelfde kleur als de linten in Main Street. Ze doen me denken aan Kyra's schilderijen uit haar manische periodes – deze zijn niet echt, maar dat maakt de herinnering niet minder pijnlijk.

Misschien, heel misschien, is het leven hier nog steeds een beetje onvoorspelbaar.

'Hij had gelijk.' Piper zegt het heel zacht, en haar woorden dringen niet meteen tot me door.

'Wie had gelijk?'

'De piloot. Er gebeuren soms vreemde dingen. Ik zie je bij de dienst, of misschien daarvoor al. Kom naar me toe als je met vragen zit.' Ze draait zich om naar Main Street.

'Piper?'

Ze blijft staan. 'Ja?'

Mijn maag begint weer te rommelen. *Wacht. Laat me niet alleen. Ik kan het nog helemaal niet aan dat Kyra er niet meer is. Laat me nog even vasthouden aan vroeger.*

Ik aarzel. 'Doe Tobias de groeten van Luke.'

Nu glimlacht Piper weer, maar ik weet dat de glimlach niet voor mij is bedoeld. 'Doe ik.'

Hoewel Piper en ik het goed met elkaar konden vinden, zijn we nooit zo hecht bevriend geweest als onze broers. Wanneer mijn moeder langere tijd in Fairbanks en de omringende steden moest zijn om patiënten te bezoeken, logeerde ik vaak bij Kyra, en Luke bij Tobias. Luke was kwaad geworden toen hij hoorde dat ik met Kyra had afgesproken om naar Lost te komen. Zonder hem.

Voordat Kyra...

Ze wist dat ik zou komen. Waarom heeft ze niet op me gewacht?

Brief van Kyra aan Corey

Verstuurd, niet beantwoord

Kun je op je nieuwe school de sterren zien? Ik kan me gewoon niet voorstellen dat de lucht daar even helder is als in Lost. Laten we in de buurt van de warmwaterbronnen gaan kamperen als je hier bent. Wij tweetjes en een kampvuur en het noorderlicht. We kunnen een brug bouwen. Een brug tussen jou en mij. Ik mis je, Corey.

INGELIJSTE MOMENTEN

Ik duw het hek open, dat piept in de kou, en aarzel als ik naar het trapje naar de voordeur kijk.

Op dat trapje zat Kyra vroeger altijd op haar vader te wachten als hij thuiskwam van een zakenreis. En op mij, die zeldzame keren dat mijn moeder, Luke en ik op bezoek waren geweest bij mijn oom in Nome. Ze zat op een traptree met een boek of een blocnote, die ze liet vallen zodra ze ons zag. Dan rende ze naar het hek om ons te begroeten.

Ik wil dat Kyra nu naar me toe komt rennen om me onstui- mig te omhelzen en zowat omver te lopen. Maar dat gebeurt niet. Ze is er niet...

Ik ben bij Kyra's huis, en Kyra is er niet. Ik ben thuis, en zij niet. Verdriet dendert als een lawine over me heen.

De deur gaat open. Mevrouw Henderson stapt naar buiten op de veranda en vouwt haar handen. In haar zwarte jurk lijkt ze zo

wit als een doek. Ze heeft een opgejaagde, verwilderde blik in haar ogen.

Ik storm op haar af, en ze trekt me tegen zich aan. Als ze zich van me losmaakt, legt ze haar handen op mijn armen en bekijkt me aandachtig. 'Kijk nou toch eens, je bent gegroeid. We hebben je gemist. Joe moest weg voor zaken, maar hij komt zo thuis. Kom, het is koud vandaag, en je zult wel trek hebben.'

Ze doet een stap opzij om me binnen te laten. 'Je kunt in de logeerkamer slapen, als je wilt. Kyra's kamer zit op slot. Die willen we graag intact houden.'

'Dat begrijp ik,' zeg ik. 'Fijn dat ik bij u mag logeren.'

Ze blijft praten. Kyra praatte ook altijd non-stop als ze van streek was. 'Als je liever ergens anders wilt logeren, kunnen we dat vast wel regelen. De Mordens hebben een logeerkamer. En ik weet zeker dat je ook welkom bent bij mevrouw Robinson.'

'Doe alstublieft geen moeite. Dit is prima.'

Het is een leugen. Het is helemaal niet prima. Ik wil zo hard mogelijk wegrennen, maar blijf staan in de hal. Het is stil in het huis. Het voelt verkeerd. Ik zet mijn rugzak onder de kapstok en doe mijn jas uit. Mevrouw Henderson is al doorgelopen naar de woonkamer, maar ik blijf treuzelen in de hal.

Er hing hier nooit iets aan de muren, geen foto's, niets, wat ik altijd heel raar vond, want bij ons thuis was dat heel anders. Maar nu hangen overal foto's van Kyra. Ik sla mijn armen om mijn middel en bekijk ze stuk voor stuk. Foto's van haar als klein meisje, van haar als tiener. Foto's van haar terwijl ze een houtskooltekening maakt, terwijl ze in de warmwaterbronnen zwemt, verkleed rondrent. Ik herinner me al die momenten.

Ik herinner me die momenten, want ik was erbij. Ik was h er.

Maar ik sta op niet  en van de foto's. Het zijn allemaal foto's

van Kyra. Een foto trekt mijn aandacht. Een jonge Kyra in een veel te groot visserspak. Genomen in de lente dat we allebei tien werden en een opdracht moesten doen voor school: we moesten iemand schaduwen bij zijn of haar werk. Het leek Kyra leuk om te gaan vissen. We leenden de uitrusting van het bezoekerscentrum en gingen met Pipers vader naar de oever van het meer. Na vijf minuten had Kyra al door dat ze het dodelijk saai vond om te wachten tot er een vis zou bijten, maar ik vond het geweldig, dus bleef ze. Zij ving een vis die groot genoeg was om er met een heel gezin van te eten, en ze was zo trots dat ze poseerde met haar vangst. Toch is het niet die foto die hier aan de muur hangt. Dit is de foto van ons tweeën, waarop we naast elkaar zitten met onze armen om elkaars schouders.

Alleen ben ik nergens te bekennen. De glimlachende Kyra is alleen.

Heeft mevrouw Henderson mij eraf geknipt? Of klopt mijn herinnering gewoon niet?

Ik doe een stap dichterbij en steek een hand uit naar de lijst, als ik achter me een afkeurend geluid hoor. Ik draai me om, maar er is niemand in de gang.

Ik loop door naar de woonkamer en zie dat die ook op ontelbare kleine manieren is veranderd. Er staat een nieuwe bank. Een lamp is verplaatst naar een tafel aan de andere kant van de kamer. Het meest opvallend zijn de boeketten, een stuk of zes, allemaal met een condoleancekaart. Kyra had een pesthikel aan treuren. Toen haar opa dood was, liep ze halverwege de uitvaart weg, en ze sleepte mij mee. Ze wilde niet om hem rouwen, ze wilde hem met liefde herdenken. Lost dacht daar heel anders over: het moest een traditionele, sombere dienst zijn.

Mevrouw Henderson komt de keuken uit met een schaal

vol met haar speciale zuurdesemmuffins. Ze ruiken naar suiker en troost, en doen me sterk denken aan alle keren dat Kyra en ik versgebakken koekjes en lepels glazuur gapten uit de keuken. Mijn handen tintelen als ik terugdenk aan de speelse tik met de spatel die Kyra's moeder ons dan op onze knokkels gaf. Opeens prikken mijn ogen, en ik kan een snik niet onderdrukken.

Mevrouw H zet de schaal op de salontafel en slaat haar armen om me heen. 'O, Corey...'

'Ik vind het zo erg,' fluister ik. 'Ik wou dat ik eerder was gekomen.' Ik kan niet verwoorden wat ik werkelijk wil zeggen. Dat ik Kyra in de steek heb gelaten. Dat ik haar brieven had moeten beantwoorden. Dat haar dood vanwege mijn afwezigheid en stilzwijgen gedeeltelijk mijn schuld is. 'Ik had er voor haar moeten zijn.'

'Dat was niet jouw beslissing, liefje,' zegt ze als we op de bank gaan zitten. 'Ik weet zeker dat Kyra het begreep. Ze was de laatste tijd gelukkig, dat moet je van me aannemen.'

'Hoe kan ze nou gelukkig zijn geweest?' Dat zeg je over iemand die op hoge leeftijd is overleden, die een eeuw heeft geleefd. Niet over een meisje van zeventien wier lichaam drijvend onder het ijs is gevonden nadat ze zichzelf van het leven heeft beroofd. Ze klónk niet gelukkig.

Mevrouw Henderson glimlacht broos. 'Ze was eindelijk thuis. Ik wou dat je had kunnen zien hoezeer ze de laatste paar maanden was veranderd. Ze had haar draai gevonden.'

Ik knipper met mijn ogen. 'O ja?' *Dat heeft ze mij nooit geschreven. Ik kreeg de indruk dat ze het nog steeds moeilijk had. Heb ik dat verkeerd begrepen? Wat vertelde ze allemaal niet? 'O, dus de behandeling in Fairbanks had geholpen?'*

‘Nee, daar is ze nooit geweest. We vonden het beter voor haar dat ze bij ons bleef.’

Rowanne, Kyra’s therapeut, reisde van de ene stad naar de andere om patiënten te behandelen, net zoals mijn moeder als fysiotherapeut. ‘Ik dacht dat Rowanne juist had aange...’

‘Kort nadat jullie waren verhuisd, gaf Rowanne er de brui aan. Ze wilde niet meer komen,’ valt mevrouw H fel uit. Haar lippen worden dun en haar ogen schieten vonken. Ik schuif een eindje bij haar vandaan. ‘Ze heeft Kyra laten barsten.’

Ik schrik ervan. ‘Maar... waarom? Had u een andere therapeut gevonden? Beter medicijnen?’

Ze kijkt me aan alsof ik plotseling twee hoofden heb gekregen of een andere taal spreek. ‘Corey, nadat jij was verhuisd, besepte Kyra eindelijk dat onze gemeenschap van haar hield, dat ze hier thuishoorde. Dat maakte haar gelukkig. Je kunt het zien in haar werk van de laatste tijd. Lost motiveerde haar. Haar hart en haar geest kwamen tot leven.’

Ik kan mijn oren niet geloven. ‘Lost Creek heeft haar nooit aanvaard zoals ze was.’

Nu verzuurt haar glimlach en sluit ze zich af, net als Piper daarnet. ‘Het dorp heeft haar in de armen gesloten.’

Daar had Kyra altijd naar verlangd: geborgenheid. ‘Ik dacht dat ze altijd een buitenbeentje zou blijven,’ zeg ik uiterst behoedzaam.

‘Toch niet, Corey. Je was er niet bij.’

Ik pak een van de twee koppen thee van tafel en vouw mijn handen eromheen. ‘Waarom is ze dan uit het leven gestapt? Als ze zo gelukkig was, waarom heeft ze dan niet op me gewacht? Ze wist dat ik zou komen.’

‘Geen enkele ster kan eeuwig branden, Corey. Je bent altijd

goed geweest in natuurkunde, dus dat weet je. Het was voor Kyra tijd om los te laten,' zegt ze met bijna religieuze eerbied. Dan knikt ze naar iets achter me. 'Is het niet mooi?'

Ik draai mijn hoofd en zie een schilderij dat achter de bank op de vloer staat. Om het doek heen staan boeketten en kaarsen met linten. Het bloed gonst in mijn oren. Het theekopje valt uit mijn handen.

Ik zie direct dat het een werk van Kyra is. Het schilderij is zo gedetailleerd dat het net een foto lijkt. Een cirkel van bloesems is uitgespreid over sneeuw en ijs, alsof ze echt zijn en op het doek geplakt zijn.

De oppervlakte van het ijs weerspiegelt het sterrenbeeld Orion. De helderrode ster Betelgeuze, bijna een supernova, geeft het hele doek glans. Het ijs glanst.

Het lichaam eronder glanst.

Kyra heeft zichzelf geschilderd, drijvend onder het doorschijnende ijs. Haar bruine haar waaiert uit rond haar hoofd, en haar lichtbruine ogen zijn wijd geopend. Ze glimlacht, zelfs terwijl ze wegzakt in de zwarte, peilloze diepte van het meer.

Ik ben sprakeloos.